

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2010 r. — Stichting Woonlinie i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-202/10)**

(2010/C 179/86)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Stichting Woonlinie (Woudrichem, Niderlandy), Stichting Allee Wonen (Roosendaal, Niderlandy), Woningstichting Volksbelang (Wijk bij Duurstede, Niderlandy), Stichting WoonInvest (Leidschendam-Voorburg, Niderlandy), Stichting Woonstede (Ede, Niderlandy) (przedstawiciele: E. Henny, T. Ottervanger i P. Glazener, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, zgodnie z art. 263 TFUE, nieważności decyzji Komisji w zakresie dotyczącym pomocy istniejącej;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 9963 wersja ostateczna z dnia 15 grudnia 2009 r. dotyczącej pomocy państwa E 2/2005 i N 642/2009 (Niderlandy) — pomoc istniejąca i pomoc specjalna na projekty dla spółek mieszkalnictwa społecznego. Na poparcie swej skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów.

Po pierwsze, zdaniem skarżących Komisja naruszyła prawo, uznając, że wszystkie rozpatrywane środki stanowiły część systemu pomocy. W opinii skarżących trzeci i czwarty z przytoczonych przez Komisję środków zostały błędnie uznane za będące częścią istniejącego systemu pomocy w rozumieniu art. 1 lit. d) rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾, pomimo tego, że stanowią one pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Komisja przekroczyła zatem swe uprawnienia, obejmując te dwa środki swym badaniem zgodności istniejącego systemu pomocy ze wspólnym rynkiem.

Po drugie, decyzja wydana przez Komisję w sprawie E 2/2005 została oparta na niekompletnej i w oczywisty sposób niedokładnej ocenie mających zastosowanie przepisów krajowych oraz okoliczności faktycznych. W opinii skarżących Komisja nie zbadała tego, czy definicja usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, która została przyjęta w obecnie

obowiązującym w Niderlandach systemie finansowania mieszkalnictwa społecznego, rzeczywiście jest obciążona oczywistym błędem.

Po trzecie, zdaniem skarżących Komisja dokonała nieściślej i powierzchownej oceny w zakresie, w jakim doszła ona do wniosku, że wynajem mieszkań osobom o względnie wysokich dochodach stanowi część powierzonego spółkom mieszkalnictwa społecznego zadania z zakresu usług publicznych.

Po czwarte, Komisja naruszyła prawo i nadużyła swych uprawnień w zakresie, w jakim oczekiwała ona od Niderlandów nowej definicji mieszkalnictwa socjalnego. W opinii skarżących Komisja przekroczyła przysługujące jej uprawnienia przyjmując swą własną definicję mieszkalnictwa socjalnego jako usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, podczas gdy Niderlandy winny posiadać znaczny zakres swobodnego uznania w zakresie samodzielnego określania swej polityki w tej dziedzinie.

Po piąte, Komisja naruszyła prawo w zakresie, w jakim nie wprowadziła rozróżnienia pomiędzy definicją usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym a sposobem jej finansowania.

Po szóste, Komisja nie uwzględniła decyzji 2005/842/WE⁽²⁾ w zakresie, w jakim oczekiwała ona szczególnej definicji usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym. W opinii skarżących Komisja błędnie uznała, że dane państwo członkowskie musi zdefiniować usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym opierając się na progu dochodowym.

Po siódme, Komisja popełniła błąd w ocenie oraz naruszyła art. 5 decyzji 2005/842/WE w zakresie, w jakim nie uznała, że sposób finansowania usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym jest w oczywisty sposób niewłaściwy. W opinii skarżących Komisja nie sprawdziła, czy, biorąc pod uwagę definicję usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, możliwa była nadmierna rekompensata.

Po ósme, nadużyła przepisów procedury oceny istniejących systemów pomocy, stawiając na ich podstawie wymóg ustanowienia zamkniętej listy budynków, które można uznać za budynki socjalne, efektem czego budynki nie znajdujące się na tej liście nie mogą służyć już do świadczenia usługi w ogólnym interesie gospodarczym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2005/842/WE z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym (Dz.U. L 312, s. 67).